

Arrest

nr. 172 870 van 5 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 december 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoekende partijen op 23 november 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2016 waarbij de behandeling van het beroep, bij beschikking van 19 mei 2016 vastgesteld op 13 juni 2016, naar de terechtzitting van 27 juni 2016 wordt verdaagd.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 11 september 2009 België binnen en vragen op dezelfde dag asiel aan. Op 23 december 2010 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 16 februari 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*).

1.3. Op 1 augustus 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Nadat de aanvraag op 8 november 2011 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 23 april 2012 ongegrond bevonden.

1.4. Op 2 augustus 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 14 januari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 9 mei 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.5.1. Op 18 juni 2013 wordt de aanvraag uit punt 1.5. onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 147 305 van 8 juni 2015 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissingen.

1.5.2. Op 25 september 2015 wordt de aanvraag uit punt 1.5. ontvankelijk, doch ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 170 648 van 27 juni 2016 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5.3. Op 25 september 2015 wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de eerste en de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht op 23 november 2015. De eerste bestreden beslissing, die op identieke motieven is gesteund als de tweede, is als volgt gemotiveerd:

“(…)

De heer

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.

(…)”

1.6. Op 30 september 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 21 januari 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 147 306 van 8 juni 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.7. Op 21 januari 2014 wordt de verzoekende partijen tevens een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}) voor drie jaar opgelegd. Nadat deze beslissingen op 21 maart 2014 werden ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. 124 495 van 22 mei 2014 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.8. Op 21 maart 2014 wordt aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en wordt de verzoekende partijen tevens een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}) voor drie jaar opgelegd. Bij arrest nr. 147 311 van 8 juni 2015 vernietigt de Raad deze beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. Zij ontwaart in hoofde van de verzoekende partijen een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van deze beslissingen, die gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissingen de verzoekende partijen bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.2. Te dezen betwisten de verzoekende partijen dat toepassing kon worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Zo wijzen zij op het gegeven dat dit artikel enkel geldt onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en voeren zij in een enig middel onder meer de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Door te stellen van oordeel te zijn dat de schending van de ingeroepen hogere rechtsnormen geenszins kan worden aangenomen, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt de miskennis van het arrest nr. 2283/12 van 6 juni 2013 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) in de zaak Mohammed v. Oostenrijk opgeworpen. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele motivering vastleggen die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Dat de bestreden beslissingen als volgt zijn gemotiveerd:

“Krachtens artikel 7, eerste lid, 1 °... niet in het bezit van een geldig visum.”

1. Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat¹. Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwestieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing².

2. Dat de verzoekende partijen een aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet hebben ingediend omwille van de medische problematiek van de tweede verzoekende partij.

Dat in het kader van deze aanvraag een negatieve beslissing werd genomen op 25 september 2015, doch deze beslissing is nog niet definitief, gelet op het ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 4).

2.1. Dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet alsook uit rechtspraak bij uw Raad alsook bij de Raad van State (arrest nr. 207.909 dd. 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of dewelke nog niet definitief is geweest. en dit op straffe van schending van artikel 3 E.V.R.M.

"... Wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoont dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. "

(Arrest nr. 16.199 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 23 september 2009)

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds voorheen oordeelde dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

"Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme; le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'une étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays. "

(Arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

"De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM zeer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengebied.

De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf.

Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker. De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt. De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casus zal worden toegekend.

Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden."

(Arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

2.2. In casu dient er wel degelijk rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en meer bepaald artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlages 13 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Daarnaast luidt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“(...)”

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de gezondheidstoestand van de betrokkenen, de belangen van de kinderen en het gezins- en familieleven.

Een mogelijke schending van artikelen 3 en 8 E.V.R.M. of het Kinderrechtenverdrag dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen respectievelijk het volgende:

“(...)”

2.2.1. In Armenië zal de tweede verzoekende partij geen beroep kunnen doen op de noodzakelijke medische opvolging en behandelingen. In Armenië is de gezondheidszorg beperkt en niet voor éénieder toegankelijk.

Indien de verzoekende partijen het Belgische grondgebied dienen te verlaten met het oog op een terugkeer naar hun land van herkomst, loopt de tweede verzoekende partij het risico bloot gesteld te worden aan mensenrechtenschendingen.

Artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden.

In de bestreden beslissingen wordt op geen enkele manier gewag gemaakt van de medische problematiek van de tweede verzoekende partij.

Bij gebreke aan enige verwijzing kan slechts afgeleid worden dat de medische problematiek van de tweede verzoekende partij niet werd beoordeeld bij het uitvaardigen van de eerste en tweede bestreden beslissing.

De verwerende partij schendt de formele motiveringsplicht die haar wordt opgelegd door zowel artikel 62 van de Vreemdelingenwet als de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.2. Daarnaast zullen de kinderen, die hier reeds ruim zes jaar onafgebroken wonen en alhier school lopen, getraumatiseerd zijn door de afwijzing van de Belgische staat.

De kinderen worden immers reeds zes jaar gedoogd door de Belgische autoriteiten. Zij krijgen de kans om naar school te gaan, hebben vrienden gemaakt... De jongste zoon is zelfs in België geboren. Voor de oudste zoon van de verzoekende partijen zijn de herinneringen aan Armenië vervaagd. Beide jongens spreken Nederlands. Armeens is hun tweede taal die zij niet ten voile beheersen.

De eerste en tweede bestreden beslissing zijn geenszins in het belang van de kinderen.

2.2.3. Dat de verwerende partij eveneens artikel 8 E.V.R.M. heeft miskend.

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met het familieleven die de verzoekende partijen alhier in België hebben. Nochtans is de verwerende partij hiervan op de hoogte, aangezien hiernaar verwezen werd naar de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die door de verzoekende partijen op 30 september 2013 werd ingediend. In deze aanvraag wordt expliciet verzocht artikel 8 E.V.R.M. dat het recht op gezins- en familieleven waarborgt te respecteren.

Het feit dat de verwerende partij reeds een negatieve beslissing heeft genomen in het kader van deze humanitaire regularisatieaanvraag, houdt niet in dat de verwerende partij, bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet zou hoeven te motiveren omtrent het door de verzoekende partijen ingeroepen recht op gezins- en familieleven.

3. Artikel 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"(...)"

Artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"(...)"

Aan de verzoekende partijen wordt een termijn van zeven dagen na kennisgeving gegeven om het grondgebied te verlaten.

In de bestreden beslissingen wordt op geen enkele manier gemotiveerd waarom de termijn van dertig dagen verminderd werd tot zeven dagen.

Voor wat betreft de op te leggen termijn waarbinnen het grondgebied verlaten dient te worden, heeft de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid. De wet stelt immers uitdrukkelijk 'er kan worden afgeweken'.

Door niet te motiveren waarom de termijn van dertig dagen verminderd werd tot zeven dagen, schendt de verwerende partij de formele motiveringsplicht.

4. Dat de verwerende partij de artikelen 3 en 13 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Artikel 3 E.V.R.M". klinkt als volgt:

"(...)"

Artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

"(...)"

Zoals reeds aangehaald, ten opzichte van de verzoekende partijen werd een beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet genomen.

Tegen deze negatieve beslissing staat een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Dit verzoek tot nietigverklaring is een niet schorsende procedure.

Een verzoekschrift tot annulatie werd reeds ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 4).

De in casu bestreden beslissingen zijn de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlages 13).

Tegen deze negatieve beslissingen staat eveneens een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Opnieuw heeft deze procedure geen schorsende werking.

Het ontbreken van de schorsende werking van voornoemde beroepsprocedures en voornamelijk de huidige procedure tot vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel. Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid de bevelen om het grondgebied te verlaten kan ten uitvoering brengen, zonder het resultaat van de annulatieprocedure af te wachten.

Nochtans halen de verzoekende partijen in de huidige beroepsprocedure, in samenlezing met het verzoekschrift tot nietigverklaring van de beslissing tot ongegrondheid genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aan dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden is door de bestreden beslissingen.

Er kan verwezen worden naar het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n°2283/12 dd. 6 juni 2013:

"(i) General principles

69. The Court has held on many occasions that Article 13 of the Convention guarantees the availability at national level of a remedy with which to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they may happen to be secured in the domestic legal order. The effect of Article 13 is thus to require the provision of a domestic remedy to deal with the substance of an "arguable complaint" under the Convention and to grant appropriate relief. The scope of the Contracting States' obligations under Article 13 varies depending on the nature of the applicant's complaint; however, the remedy required by Article 13 must be "effective" in practice as well as in law (see *Kudfa v. Poland* [GC], no. 30210/96, § 157, ECHR 2000-XI; *M.S.S. v. Belgium and Greece* [GC], no. 30696/09, § 288, ECHR 2011; and *I.M. v. France*, no. 9152/09, § 128, 2 February 2012).

70. The Court has further specified that the "effectiveness" of a "remedy" within the meaning of Article 13 does not depend on the certainty of a favourable outcome for the applicant. Nor does the "authority" referred to in that provision necessarily have to be a judicial authority; but if it is not, its powers and the guarantees which it affords are relevant in determining whether the remedy before it is effective. Also, even if a single remedy does not by itself entirely satisfy the requirements of Article 13, the aggregate of the remedies provided for under domestic law may do so (see *Gebremedhin [Gaberamadhien] v. France*, no. 25389/05, § 53, ECHR 2007-V § 53; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 289; and *I.M. v. France*, cited above, § 129).

71. As noted above, in order to be effective the remedy required by Article 13 must be available in practice as well as in law. In particular, this requires availability in the sense that its exercise must not be unjustifiably hindered by the acts or omissions of the authorities of the respondent State (see *Çakici v. Turkey* [GC], no. 23657/94, § 112, ECHR 1999-IV). Article 13 requires the provision of a domestic remedy allowing the competent national authority both to deal with the substance of the relevant Convention complaint and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to their obligations under this provision (see *Jabari v. Turkey*, no. 40035/98, §48, ECHR 2000-VIII). Particular attention should be paid to the speed of the remedial action itself, it not being excluded that the adequate nature of a remedy can be undermined by its excessive duration (see *Doran v. Ireland*, no. 50389/99, § 57, ECHR 2003-X).

72. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires close scrutiny by a national authority (see *Shamayev and Others v. Georgia and Russia*, no. 36378/02, § 448, ECHR 2005-III), independent and rigorous scrutiny of any claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (see *Jabari*, cited above, § 50), and a particularly prompt response (see *Bati and Others v. Turkey*, nos. 33097/96 and 57834/00, § 13\$, ECHR 2004-IV (extracts)). It also requires that the person concerned should have access to a remedy with automatic suspensive effect (see *Conka v. Belgium*, no. 51564/99, §§ 81-83, ECHR 2002-1; *Gebremedhin [Gaberamadhien]*, cited above, § 66; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, §§ 290-293; and *I.M. v. France*, cited above, §§ 132-134)."

Als conclusie stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

"85. It follows that in the specific circumstances of the case the applicant was deprived of de-facto protection against forced transfer in the course of the proceedings concerning his second asylum application while having - at the relevant time - an arguable claim under Article 3 of the Convention in respect of his forced transfer to Hungary. There was therefore a violation of Article 13 in conjunction with Article 3 of the Convention."

Dat de verzoekende partijen een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. hebben. De beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 4). In deze procedure wordt uiteengezet dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden dreigt te worden.

Dat aan de verzoekende partijen geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan hen de bevelen om het grondgebied binnen zeven dagen te verlaten

werden afgeleverd en dat tegen deze beslissing geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien.

Aldus, hoewel de verzoekende partijen een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. hebben, wordt hen geen bescherming geboden tegen de uitvoering van de bevelen om het grondgebied te verlaten, tegen een gedwongen repatriëring naar Armenië.

Dat het recente arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 E.V.R.M.

5. Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de verwerende partij de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Dat het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve inhoudt dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat het evenredigheidsbeginsel ertoe stelt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dat met andere woorden, met moet voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, dient na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Dat uit de eerste en tweede bestreden beslissing niet blijkt of de verwerende partij met alle elementen eigen aan het dossier van de verzoekende partijen hebben rekening gehouden, wetende de medische en humanitaire aspecten.

Dat de bestreden beslissingen zelfs manifest in strijd zijn met artikel 13 juncto artikel 3 E.V.R.M., zoals bevestigd wordt in het arrest Mohammed v/ Oostenrijk nr. 2283/12 van het E.H.R.M. op datum van 6 juni 2013. Dat wegens miskennis van deze verdragsbepalingen alleen al tot onzorgvuldigheid en onredelijkheid kan besloten worden."

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Kennelijk gebrek aan formele motivering in strijd met het artikel 7, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet juncto de artikelen 3 en 13 EVRM;*
- Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- Artikel 8 EVRM;*
- Zorgvuldigheidsbeginsel;*
- Miskennis van het arrest van het EHRM MOHAMEDD V/ Oostenrijk;*

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geen verwijderingsmaatregel mag nemen ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of dewelke nog niet definitief is geweest, en dit op straffe van schending van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij steunt zich hierbij op de parlementaire voorbereidingen.

Verweerder laat vooreerst gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen, nu deze duidelijk zijn gestoeld op een verkeerde lezing van de parlementaire voorbereidingen, en indruisen tegen de wettelijke bepalingen ter zake.

Het weze immers opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. De verzoekende partij betwist voormeld motief ook nergens in haar inleidend verzoekschrift.

Terwijl artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) artikel 7 van de wet van 15 december 1980 heeft gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet anders vermocht dan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij te betekenen, nadat werd vastgesteld dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten.

Het gegeven dat een vreemdeling niet verwijderd wordt omdat deze dermate ernstig ziek is (en dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM), maakt uiteraard niet dat er aan verzoekende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven.

“Uit het feit dat een ernstige zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 EVRM. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling en zijn familieleden om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel het grondgebied te verlaten.” (R.v.V. nr. 23.204 van 19 februari 2009)

En ook:

“de Raad ziet dan ook niet in waarom de bestreden beslissingen dienden te motiveren omtrent een hangend beroep dat werd ingediend tegen een beslissing aangaand een verblijfsmachtiging om medische redenen. Het gegeven dat dit beroep in concreto aanleiding heeft gegeven tot de nietigverklaring van deze beslissing (cfr punt 1.13) wijzigt niets aan de illegale verblijfssituatie van verzoekers. De Raad merkt nog op dat niets verhindert dat verzoekers een aanvraag tot verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten indienen om medische redenen.” (R.v.V. nr. 110.107 dd. 19.09.2013)

Verweerder laat gelden dat aan het annulatieberoep tegen een 9ter ontvankelijkheids- en ongegrondheidsbeslissing dd. 25.09.2015 geen schorsende werking werd verbonden door de wetgever. Niets verhindert derhalve dat de gemachtigde van de staatssecretaris, nadat verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd afgewezen als ontvankelijk, doch ongegrond, een beslissing neemt tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij toont geen schending aan van artikel 3 EVRM.

Verder zijn ook de beschouwingen van verzoekende partij als wordt in de bestreden beslissing geen gewag gemaakt van de medische problemen, niet relevant. Vooreerst toont verzoekende partij hiermee geen schending aan van een hogere rechtsnorm, en maakt zij niet aannemelijk dat zij belang heeft bij het beroep gericht tegen de bestreden beslissing.

De door verzoekende partij aangehaalde rechtsregels houden geenszins de verplichting in om, nadat de aanvraag om medische redenen reeds werd afgewezen, hierop terug te komen in een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Geenszins wordt de formele motiveringsplicht geschonden; integendeel werd de aanvraag reeds geweigerd en betreft de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten de vaststelling inzake het illegaal verblijf van verzoekende partij en de hieraan gekoppelde bevoegdheid tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder verduidelijkt volledigheidshalve dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging reeds uitvoerig is ingegaan op de actuele medische toestand van de verzoekende partij, hetgeen ook niet wordt betwist door de verzoekende partij. De arts-adviseur kwam hierbij tot de onderbouwde conclusie dat er geen sprake is van een gevaar voor het leven of de fysieke integriteit, noch bestaat er een gevaar op een onmenselijke of vernederende behandeling nu de nodige medische zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst.

De verzoekende partij meent in een volgend onderdeel dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet eveneens geschonden is, daar er geen rekening zou zijn gehouden met een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, alsook van artikel 8 EVRM.

In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen, laat verweerder gelden dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nergens kan worden afgeleid dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uitdrukkelijk dient te motiveren nopens de in de voormelde bepaling vervatte belangen.

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

'Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/even en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.'

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staaft." (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen bijgevolg niet worden aangenomen. Verzoekende partij ontbeert overigens ieder belang bij de door haar geuite kritiek, te meer verzoekende partij in haar verzoekschrift ook niet aannemelijk maakt dat de in casu bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM.

Andermaal laat verweerder gelden dat dient te worden benadrukt dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, waarbij er werd geoordeeld dat de medische toestand van verzoekende partij bij een terugkeer naar het land van herkomst geen reeel risico uitmaakt op het leven of de fysieke integriteit, noch een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt aangezien er adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ten overvloede laat verweerder nog gelden dat de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reeel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

De beschouwingen van verzoekende partij, als zijnde dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken omwille van haar vermeende ernstige medische toestand, kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Evenmin kan verzoekende partij dienstig verwijzen naar het schoollopen van de kinderen. Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de illegale verblijfssituatie waarin zij zich bevindt. Door hun feitelijke verantwoordelijkheid als ouder nu te willen afwentelen op de overheid, miskennen zij hun natuurlijke verantwoordelijkheidsplicht ten opzichte van de kinderen. Meer nog, zij stellen hun ambities op gebied van verblijf in de plaats van de rechten van hun kinderen. De verweerder wijst er op dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de keuze die zij maakt (het verder zetten van het verblijf in het Rijk zonder over enig verblijfsrecht te beschikken), en zij zelf verantwoordelijk is voor de eventuele nadelige gevolgen die haar kinderen beweerdelijk zouden ondervinden t.g.v. de keuze die zij maakte.

Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat de in casu bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

*Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:
“(…)”*

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

“Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing ‘het gezin van verzoekers ontwricht’.” (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In een derde onderdeel uit verzoekende partij kritiek op het feit dat aan haar een termijn van 7 dagen werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij geen belang heeft bij onderhavig middel.

Op heden zijn meer dan 30 dagen verstreken sedert de betekening van de bestreden beslissing.

Nog steeds heeft verzoekende partij geen gevolg gegeven aan het hem betekend bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij geeft integendeel aan geen gevolg te willen geven aan het bevel.

Gezien inmiddels (meer dan) 30 dagen zijn verstreken sedert de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft verzoekende partij geen (actueel) belang bij zijn kritiek.

Het is op grond van deze redenen niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om de termijn voor vrijwillig vertrek te verkorten.

Verzoekende partij voert een louter theoretisch betoog zonder in enige mate afbreuk te kunnen doen aan de bestreden beslissing.

Tot slot houdt de verzoekende partij een schending voor van artikel 13 EVRM. Er zou geen sprake zijn van een schorsend beroep.

Het weze opgemerkt dat het bij artikel 13 van het EVRM gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het EVRM moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een « aandachtige », « volledige » en « strikte » controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).¹

Derhalve veronderstelt het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel dat het beroep schorsend is en een strikt en volledig onderzoek van de grieven die worden ontwikkeld in het licht van artikel 3 van het EVRM, door een rechterlijke instantie mogelijk maakt.

Evenwel dient voor de beoordeling van een schending van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM, rekening te worden gehouden met alle beroepen waarover de verzoekende partij beschikt, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die wordt aangevoerd, een risico bestaat dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te zinnen aanzien zou kunnen worden geschonden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs

wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt (zie met name Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 53; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 99).²

De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, kan een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (artikel 39/82 §4, tweede lid e.v. van de Vreemdelingenwet).

Aan deze procedure is een schorsende werking verbonden overeenkomstig artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet, terwijl de wetgever expliciet heeft voorzien dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot een nauwgezet en zorgvuldig onderzoek dient over te gaan van de voorgelegde bewijsstukken, inzonderheid indien er een schending van een absoluut grondrecht zoals artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd (artikel 39/82, §4, 4e lid van de wet).

Overeenkomstig artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet zal, behoudens toestemming van de betrokkene, t.a.v. de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel, immers slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn voor de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen.

Daarenboven stipuleert artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat “(...)”.

Mede in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Stella Josef t. België van 27.02.2014, waarbij geoordeeld werd dat de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen effectief rechtsmiddel zijn wanneer een vreemdeling nog niet van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op verwijdering en een schending van artikel 3 EVRM inroept, moet worden vastgesteld dat waar er vóór de wetwijzigingen bij wet van 10.04.2014 in artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet was ingeschreven dat de vreemdeling voorwerp moest zijn van een uitwijzingsbevel waarvan de uitvoering imminent is, om een vordering tot schorsing in UDN te kunnen indienen³, ingevolge de wetwijzigingen bij wet van 10.04.2014 in artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt gestipuleerd dat “indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering”.

De nieuwe bepaling impliceert aldus dat er ook situaties van uiterst dringende noodzakelijkheid mogelijk zijn indien een vreemdeling niet van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op verwijdering.

Volledigheidshalve laat verweerder nog gelden dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel niet geschonden wordt doordat bepaalde procedurele vereisten worden gesteld. De toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM, verhindert niet dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume 1, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Verweerder merkt nog op dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is de verweerder van oordeel dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat geen schending van artikel 3 EVRM kan worden weerhouden, terwijl verzoekende partij voor het overige geen schending van een verdragsartikel van het EVRM aanvoert.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend. (bijlage 13)

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste en enig middel is deels onontvankelijk, en voor het overige ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissingen verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat de verzoekende partijen “niet in het bezit (zijn) van een geldig visum”.

In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is slechts bepaald dat wanneer (de gemachtigde van) de minister, c.q. de staatssecretaris, een beslissing tot verwijdering neemt, hij met bepaalde gegevens rekening moet houden en niet dat hij omtrent deze gegevens een bijkomende motivering moet voorzien. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij opwerpen dat de formele motiveringsplicht is geschonden omdat in de bestreden beslissingen niet wordt aangegeven dat rekening werd gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partijen opwerpen dat de bestreden beslissingen geen motivering met betrekking tot hun gezinsleven bevatten, wordt er op gewezen dat artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (cf. RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)).

De verzoekende partijen werpen voorts een schending van de formele motiveringsplicht (*iuncto* artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet) op nu de bestreden beslissingen geen motivering bevatten met betrekking tot de verkorte termijn van zeven dagen om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Er blijkt niet welk actueel belang de verzoekende partijen bij dit middelonderdeel hebben. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partijen kunnen conform artikel 74/14, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partijen gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werden verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang hebben bij hun grief dat niet gemotiveerd wordt aangaande de verkorte termijn van zeven dagen die voor vrijwillige uitvoering werd toegekend.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.2. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM.

4.3.2.1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals *supra*, onder punt 4.3.1., reeds aangegeven, omvat deze bepaling geen uitdrukkelijke motiveringsplicht. Wel kan de Raad als annulatierechter nagaan of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat wel degelijk rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokkenen en dat ter zake een afweging is gebeurd.

Zo wordt in een nota van 25 september 2015, die zich in het administratief dossier bevindt, omtrent de belangen van de kinderen gesteld dat een verwijdering het hoger belang van de minderjarige kinderen niet schaadt, dat het immers in hun belang is dat de familiale cel niet wordt verbroken en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partijen werpen hiertegen op dat de bestreden beslissingen geenszins in het belang van hun kinderen zijn, nu zij hier zes jaar onafgebroken wonen, hier naar school gaan, vrienden hebben gemaakt, de jongste zoon in België geboren is, hun herinneringen aan hun land van herkomst vervaagd zijn, zij Nederlands spreken en zij het Armeens niet ten volle beheersen. Het is evenwel voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van het kind om niet te worden gescheiden van zijn of haar ouders. Dit impliceert dat wanneer de ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Met betrekking tot het gezins- en familielevens van de verzoekende partijen wordt in de genoemde nota gesteld dat de beslissing geldt voor het hele gezin/de ganse familie, zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden en dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Met betrekking tot de gezondheidstoestand wordt overwogen dat er geen onmogelijkheid tot reizen werd geattesteerd. Bovendien werden de thans bestreden beslissingen op dezelfde dag genomen als de beslissing waarbij de door de verzoekende partijen op 9 mei 2013 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd bevonden en werden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing bij arrest nr. 170 648 van 27 juni 2016 door de Raad verworpen.

Aldus maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij de afgifte van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van hun kinderen, hun gezins- en familieleden en hun gezondheidstoestand, noch tonen zij met concrete elementen aan dat deze beoordeling op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is gebeurd.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Te dezen verwijzen de verzoekende partijen naar de medische problematiek van de tweede verzoekster en werpen zij op dat hiermee bij de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten geen rekening werd gehouden. Er wordt evenwel herhaald dat de thans bestreden beslissingen op dezelfde dag genomen werden als de beslissing waarbij hun op 9 mei 2013 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd bevonden en dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing bij arrest nr. 170 648 van 27 juni 2016 door de Raad werden verworpen. Voorts wordt in een nota van 25 september 2015, die zich in het administratief dossier bevindt, met betrekking tot de gezondheidstoestand overwogen dat er geen onmogelijkheid tot reizen werd geattesteerd, wat door de verzoekende partijen niet *in concreto* wordt weerlegd.

In zoverre de verzoekende partijen opwerpen dat zij in Armenië geen beroep kunnen doen op de noodzakelijke medische opvolging en behandelingen en dat de gezondheidszorg er beperkt is en niet voor iedereen toegankelijk is, wordt er op gewezen dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het is aan de verzoekende partijen om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst, wegens de medische aandoening waaraan zij lijden, zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), *quod non in casu*. Bovendien wordt er op gewezen dat het EHRM, hoewel het vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling onderzoekt, toch besluit dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. Aldus kan de vreemdeling worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening blijkt en hoeft in dat geval geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan (*cf.* RvS 28 november 2013, nr. 225.632). *In casu* tonen de verzoekende partijen een dergelijk karakter van de aandoening van de tweede verzoekster niet aan.

Waar de verzoekende partijen nog verwijzen naar de arresten nr. 14 397 van 25 juli 2008 en nr. 88 217 van 26 september 2012 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer nu in tegenstelling tot de zaken waarnaar de verzoekende partijen verwijzen de medische problematiek wel degelijk werd beoordeeld. Aldus laten de verzoekende partijen na om de concrete motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.3.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Waar de verzoekende partijen opwerpen dat de bestreden beslissingen geen motivering met betrekking tot hun gezinsleven bevatten, weze het herhaald dat artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (cf. RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)).

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Wanneer de verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit hebben geschonden.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat wel degelijk met het gezinsleven van de verzoekende partijen rekening werd gehouden nu een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven aan de eerste verzoeker en aan de tweede verzoekster en hun minderjarige kinderen. Aldus wordt de eenheid van het gezin, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, niet verbroken door de bestreden beslissingen.

Voorts verwijzen de verzoekende partijen met betrekking tot hun gezins- en familieleven naar hun aanvraag van 30 september 2013 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het gezins- en familieleven van de verzoekende partijen blijkt uit de beslissing van 21 januari 2014 waarbij de voornoemde aanvraag van 30 september 2013 onontvankelijk wordt verklaard dat de ouders van de tweede verzoekster, haar twee zussen en één broer op het Belgisch grondgebied verblijven, maar dat niet *“een zo nauwe band tussen mevrouws enkele familieleden en betrokkenen”* wordt aangetoond dat een terugkeer naar hun land van herkomst een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken.

Hierbij kan er op worden gewezen dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, dit evenwel anders ligt in de betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen, die niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk, § 33) en dat het begrip *“gezinsleven”* geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet

aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden (cf. EHRM 3 juli 2012, Samsonnikov t. Estland, § 81).

Te dezen brengen de verzoekende partijen geen elementen aan waaruit zou mogen blijken dat deze beoordeling niet langer zou kunnen volstaan en dat zij afhankelijk zouden zijn van de in België verblijvende ouders, zussen of broer van de tweede verzoekster, of *vice versa*. Aldus wordt een beschermenswaardig gezins- en familieleven met de ouders, de twee zussen en de broer van de tweede verzoekster niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.3.2.4. Voorts betogen de verzoekende partijen dat hen “*geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan hen de bevelen om het grondgebied binnen zeven dagen te verlaten werden afgeleverd en dat tegen deze beslissing geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien*”, terwijl zij “*een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. hebben*”.

Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel evenwel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roepen de verzoekende partijen de schending in van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat deze bepalingen door de bestreden beslissingen niet worden geschonden.

Bovendien uiten de verzoekende partijen met deze grief in wezen een kritiek op de wet – die geen schorsende werking verleent aan een annulatieberoep tegen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – doch een dergelijke kritiek kan niet in aanmerking worden genomen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359). Met hun betoog dat gelet op het arrest Mohammed v. Oostenrijk van het EHRM huidig beroep schorsende werking zou moeten hebben, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zelf dit arrest zouden miskennen.

Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.3.2.5. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

In casu werden de bestreden beslissingen genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partijen “*niet in het bezit (zijn) van een geldig visum*”. Deze vaststelling wordt door de verzoekende partijen niet betwist.

Bovendien is uit het voorgaande niet gebleken dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Aldus wordt een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet aangetoond.

4.3.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

4.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.4. Daar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *in casu*, nu niet blijkt dat meer voordelige bepalingen uit een internationaal verdrag zouden spelen en gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid, kunnen de verzoekende partijen niet dienstig verwijzen naar het redelijkheidsbeginsel.

4.3.5. Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN